

Ročník XV.

21. červen 2020

Číslo 25.

12. neděle v mezidobí

ANGELUS

Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Běloutín

1. čtení: Jer 20,10-13 2. čtení: Řím 5,12-15

Ev.: Mt 10,26-33

Žl 69 Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce!

Kapka rosy z Božího slova: Dnešní doba je dobou hmotného blahobytu, který se projevuje i téměř přehnanou starostí o tělesné zdraví. Duše člověka při tom tak často zůstává zanedbávána... Pán Ježíš upozorňuje na správné pořadí hodnot: Neboj se tolik škody na těle jako újmy na duši!

A zde je, Pane, moje tělo, které se tobě vydává...

/pokračování z minulého čísla/

EUCHARISTIE – SPOLEČENSTVÍ

O ustanovení eucharistie se v Písmu sv. mluví na několika místech. Historicky nejstarší zprávu nalezneme v listě Korint'ánům (1Kor 11,17-34). Pavel se v tomto listě netají svými výhradami k poměrům, které panují v korintské církevní obci. V rámci toho se také zabývá problémy, které se objevily mezi Korint'any při bohoslužbě. Vyjadřuje svůj zármutek nad různými třenicemi a rozděleními mezi nimi a moc je nechválí, ba naopak. Píše o tom, že když se sejdou na slavení eucharistie, že je to spíše ke škodě než k prospěchu. Proč? Protože když se sejdou, každý se nejprve dá do svého jídla, a to bez ohledu na druhé. Někdo se dokonce opije. Přitom jsou tam přítomni i ti, kdo nemají

co jíst. Toto už, podle Pavla, není to společenství večeře, kterou ustanovil Pán Ježíš.

Totíž chléb, který se proměňuje v Ježíšovo tělo na oltáři, je jeden způsob jeho přítomnosti mezi námi. Ale zároveň i každý bratr a sestra, my všichni dohromady, tvoříme jedno tělo Kristovo. A to má své důsledky. Protože tvoříme společně jedno Kristovo tělo – církev, je třeba, abychom při slavení eucharistie byli mezi sebou smířeni. Není možné, abychom na jedné straně přijímali Tělo Páně pod způsobou chleba a pohrdali Tělem Páně pod způsobou bratra. Ježíš, který je v srdci tvého bratra, tvé sestry a který je uprostřed nás, to není jiný Ježíš než v eucharistii.

Od samého začátku patřilo k slavení eucharistie vědomí společenství, sounáležitosti se všemi, kteří jsou se mnou společně křesťany. A nejenom to. Slavení eucharistie bylo vždy sdílením darů. Jeden myslel na druhého a nebylo možné slavit jenom „já a Pán“, když patříme všichni k sobě. Pavlovi se po právu tedy nelíbilo, jak to praktikovali v korintské církevní obci. Proto ve svém listě po zprávě o ustanovení pokračuje napomenutím: „*Kdykoli totiž jíte tento chléb a pijete z tohoto kalicha, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde. Kdo by tedy jedl chléb (Páně) nebo pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Proto musí člověk sám sebe zkoumat, a tak ať chléb jí a z kalicha pije. Kdo totiž jí a pije, a tělo Páně nerozlišuje (nerozpoznává), jí a pije si odsouzení. Proto je mezi vámi tolik nemocných a churavých a mnoho jich už umřelo*“ (1Kor 11, 26-30).

Slovo „nehodně“ je třeba chápat v souvislosti s kritizovanými zlořády při slavení eucharistie v Korintu. Chování, které nebere ohled na chudé v církevní obci, neodpovídá tomu, co ustanovil Ježíš. Důležitý je pak smysl toho, co znamená, že někdo nerozlišuje tělo Páně. Apoštol Pavel mluví o Tělu Kristovu ve smyslu církve, že máme rozpoznat Tělo Páně v bratřích a sestrách, kteří společně s námi slaví eucharistii. Kdo nerozpoznává toto společenství jako Tělo Páně, nemůže pít z kalicha Páně, jinak by pil nehodně. Plnou účastí na mši svaté není jenom to, že věřím v reálnou přítomnost Krista po proměňování, ale také v přítomnost Ježíše v bratřích a sestrách. V důsledku toho se mám chovat ke každému člověku, který je vykoupen krví Ježíšovou, jak se chovám k eucharistii. Pavlovo poukázání na nemocné, slabé a umírající pak zní jako varování.

Souvislost mezi slavením eucharistie a tělem Kristovým v člověku trpícím, potřebném a chudém ležela na srdci mnoha církevním otcům starověku. Jedním z největších zastánců chudých byl cařihradský patriarcha Jan Zlatoústý, který v jedné své promluvě na toto místo v Pavlově listu říká: „*Tys pil krev Páně a nerozpoznáváš svého bratra. Zneuctíváš právě tento stůl tím, že si myslíš, že není hoden podílet se na tvém pokrmu ten, který byl uznán hodným účastnit se tohoto stolu. Bůh tě zbavil všech tvých hříchů a pozval tě na tuto hostinu. A ty ses ani potom nestal milosrdnějším.*“

Chudí byli pro něho tím pravým chrámem Božím a Tělem Kristovým. Vztah k nemajetným byl pro Jana Zlatoústého dokonce jakýmsi znamením křesťanské zralosti, podle kterého se dalo poznat, zda katechumen může přistoupit ke křtu.

Tento rozměr eucharistie najdeme také u sv. Jana. Ve svém podání (Jan 13,1-15) evangelista Jan vůbec nezmiňuje, že Ježíš vzal chléb, lámal a dával svým učedníkům. Nezmiňuje se ani, že vzal kalich a pronesl nad ním díkyvzdání, aby proměnil víno ve svoji krev. Zato píše něco, co ostatní evangelisté jako by zapomněli zaznamenat. Ježíš se při poslední večeři učedníkům úplně vydal, když jim „*projevil lásku až do krajnosti*“. Vyjádřil to tím, že vykonal práci otroka, když se sklonil ke každému z nich a umyl jim

nohy. A tak jim názorně ukázal, co je tím tajemstvím, které mají uchovávat a konat na jeho památku: „*Dal jsem vám příklad: Jak jsem já udělal vám, tak máte dělat i vy.*“ Eucharistie není tedy jen nějakým rituálem, ale jednáním. Máme konat to, co konal Ježíš, a to především v našich každodenních vztazích a ve službě.

OBĚTOVAT SE SPOLU S JEŽÍŠEM

Máme tady vedle sebe dvě skutečnosti. Na jedné straně to, co slavíme na oltáři, na druhé straně toto silné gesto Ježíšovy lásky, ve kterém se vydal až do krajnosti. Obojí hluboce souvisí a jedno nelze oddělit od druhého. Na oltáři se totiž zpřítomňuje Ježíšova láska, ve které vždy byl a je stále ochoten dát svůj život za druhé, za nás, za mě. To, co se stalo při poslední večeři, když Ježíš vzal chléb a lámal ho, se zviditelnilo druhý den na Kalvárii, kde svoji oběť dokončil, kde bylo jeho tělo rozlomeno smrtí. On již ve chvíli slavení věděl, že položí svůj život za nás, a lámáním chleba se de facto vydal a lámal sám sebe. Obětoval svůj život za učedníky, za všechny lidi, za každého z nás. Duší eucharistie je tedy to, že se Ježíš úplně vydal za spásu druhých. Každého, kdo se účastní jeho tajemství, zve, aby to dělal také.

S Ježíšem, který se obětuje a dává, si všichni křesťané znovu připomínají, že toto je jediný způsob, jak důsledně následovat Krista. Nemyslet na sebe. Největší přikázání je přikázání lásky. Ježíš, když zve k následování, tak říká: „*Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe*“ (Lk 9,23). Eucharistie, kterou slavíme na oltáři, je vlastně zviditelnění celoživotního postoje. Nestačí jenom brát chléb a víno a říkat nad tím Ježíšova slova, ale je třeba k tomu přidat svoje vlastní obětní smýšlení, ochotu darovat sebe sama.

Je to náš úkol na celý život, abychom se učili slavit tajemství eucharistie každý den a každý okamžik svého života všude tam, kde jsme, abychom se stávali eucharistií. Toto slavení, které se děje v každodenních chvílích našeho života je z určitého pohledu ještě důležitější než to, které se děje na oltáři. Člověku by nic neprospělo, kdyby byl denně na mši svaté, a přitom kdyby se nepodobal vnitřně Kristu a nerostl v lásce.

Slavit eucharistii tedy znamená nežít pro sebe, ale „*lámat sebe druhým*“. A v tom je pro všechny křesťany žijící ve světě neuvěřitelně radostné poselství. Všechno, co v životě prožíváme, můžeme žít s Bohem, před jeho tváří, z jeho lásky a z jeho síly. Když se pak sejdem v kostele k slavení eucharistie, budeme vědět, že slavíme svoje vlastní tajemství, ve kterém se spojujeme s Kristem v jeho postoji sebedarování. Tím naplňujeme svoje všeobecné kněžství, když „*přinášíme sami sebe v oběť živou, svatou a bohumilou; to je naše pravá bohoslužba*“ (srov. Řím 12,1).

P. Vojtěch Kodet, www.immaculata.cz

SVĚTLEM PRO MĚ NOHY JE TVÉ SLOVO

aneb přečteme Písmo svaté za jeden rok

neděle	pondělí	úterý	středa	čtvrtek	pátek	sobota
21. VI.	22. VI.	23. VI.	24. VI.	25. VI.	26. VI.	27. VI.
1 Sam 1-3 Sir 51	1 Sam 4-6 Kaz 1-2	1 Sam 7-9 Kaz 3-5	Reflexe	1 Sam 10-12 Kaz 6-8	1 Sam 13-15 Kaz 9-12	Reflexe

POŘAD BOHOSLUŽEB

od 21. 6. do 28. 6. 2020

Liturgický kalendář	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
12. neděle v mezidobí 21. 6.	Hustopeče	8:00	Za Jana a Marii Jakešovy, P. Jaroslava Novosada, živou a † rodinu a Marii Smrčkovou
	Černotín	9:30	Za živé a † farníky
	Bělotín	11:00	Za syna Karla, živou a † rodinu Ondřejovu
Pondělí 22. 6. <i>sv. Jan Fisher a Tomáš More</i>	Špičky	17:30	Na úmysl dárce
Středa 24. 6. <i>Narození sv. Jana Křtitele, slavnost</i>	Černotín	16:30	Za † syna Jana, manžela, rodiče, živou rodinu a dvo
	Hustopeče	18:00	Za † Vlastu a Bohumila Janovské, snachu Dobromilu, živou a † rodinu Hostašovu a dvo
Čtvrtek 25. 6. <i>sv. Vilém</i>	Bělotín	17:30	Na úmysl dárce
Pátek 26. 6. <i>sv. Jan a Pavel</i>	Hustopeče	18:00	Za rodinu Davidovu, Veselou, dvo a za kněžská povolání
			Za † Jana Vydru, živou rodinu, † Michala a Jarmilu Solanské a živou rodinu
Sobota 27. 6. <i>sv. Cyril Alexandrijský</i>	Černotín	17:30	Za rodiče Šnejdrlovy a živou rodinu
13. neděle v mezidobí 28. 6.	Hustopeče	8:00	Za Stanislava a Drahomíru Hadašovy, za živou a † rodinu Hadašovu a za dar zdraví
	Špičky	9:30	Za † Marii Syptákovou
	Bělotín	11:00	Za živé a † farníky

Ohlášky:

- ☼ Kněžské svěcení přijmou v olomoucké katedrále v sobotu 27. června v 9³⁰ h. tito kandidáti kněžství: Josef Hovád, Milan Maštera, Vojtěch Radoch. Pamatujme na novokněze ve svých modlitbách.
- ☼ Intence na druhé pololetí letošního roku je možné si nechat zapsat v sakristii.

Tel. na faru: ☎ mobil: **733 741 614**

E-mail: farahustopece@gmail.com

<https://www.ihustopece.cz/farnost/>

ANGELUS vychází pro vnitřní potřebu farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín v nákladu 300 kusů. Vydává P. František Antonín Dostál.